(Тарасові Федюку)

Здається, так було одвіку:
глухий паркан... руда трава...
І знову, мов земля об віко,
об душу стукотять слова.

Скрегочуть заступи — допоки
заходить сонце, — а вночі
циганитимуть сни на спокій,
як на півлітру копачі.

Вітри в далечині порожній
шкребуть кущем, немов ключем,
а випадковий подорожній
ворота підпира плечем.

Блукає іскорка в цигарці,
над очі вечір нависа...
Сухим окрайчиком на чарці
лежать на водах небеса.